

A stylized illustration of a woman's face. She has a white headband with a red stripe, large dark blue sunglasses, and large yellow hoop earrings. Her lips are painted red. The background is yellow with a pencil at the top. The text 'Sofia Pekkarinen' is written in a blue, cursive font across the top of her face.

Sofia Pekkarinen

ELÄMÄN-
PELI

TAMMI

Sofia Pekkarinen
**ELÄMÄN-
PELI**

TAMMI

HELSINKI

SOFIA PEKKARINEN

Luna 2.0
Elämänpeli

© SOFIA PEKKARINEN JA TAMMI 2022

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-4007-7

Pelkoa ja inhoa Las Vegansissa

Maitopillin ujellus halkoi ilmaa kuin hälytyssireeni. *Oliko se merkki unohtuneesta askareesta vai lähestyvistä vaarasta?* Sydän muljahti rinnassani, kun tempaisin katseeni ikkunaan ja näin kadulla kerrostalon korkuisen pahvimukin. Hitaasti se keinahdelti puolelta toiselle ja lähti sitten vääjäämättä kallistumaan kohti Kahvilaa. Tuolit kaatuivat pitkin lattiaa, kun asiakkaat rynnivät kirkuen kohti takahuonetta. Minäkin yritin pakoon, mutta sandaalien pohjat olivat tarrautuneet kiinni tahmaiseen lattiaan. Polveni nytkähtelivät essun alla kuin kaksi laiturille ongittua kalaa, kun ruskea tsunami syöksyi mukin reunan yli. Kahvia tulvi sisään ovista ja ikkunoista ja –

”Hei, et kai sä nuku?”

Säpsähdin hereille ja iskin sääreni pöydänjalkaan. ”Häh?” Karaisin nolostuneena kurkkuani, kun huomasin Monan ja Sonjan syyttävät katseet. ”En tietenkään nukkunut!”

”Muuten vain mumisit jotain kosteusvaurioista ja vakuutusista”, tokaisi Mona ja naputti tietäväisenä suupieltään. ”Sulla on muuten tossa vähän kuolaa.”

Suoristin nopeasti ryhtini ja nappasin pöydältä ruttuisen servietin. ”Lepuutin vain hetken silmiäni. Se lienee sallittua, kun on painanut kymmenen tunnin duunivuoron tukka putkella?”

Vaaleat hiukset valahtivat viuhkana Sonjan hartialta, kun hän kallisti päätään. ”Taasko sä jäit ylitöihin?”

Nyökkäsin haukotustani nieleskellen.

”Oli pakko tuurata välivuorolaista. Se ei kuulemma voi missata yksiäkään treenejä ennen kevätnäytöstä.” Varjostin silmiäni ikkunasta loimottavalta ilta-auringolta ja käänsin katseeni Monaan. ”Viljo toivoo, että kykyjenetsijä bongaa sen lavalta ja luotsaa taustatanssijaksi Tinzen musavideoon.”

”Voi jumaleissön!” Mona puuskahti nauraen. ”Kaikkeen säkin suostut.”

”No, mitä mun olisi pitänyt sanoa? Että sori Viljo, mutta sun unelmat saa luvan odottaa, koska mulla on kiire päikkäreille?”

”Ihan varteenotettava vaihtoehto, kun katsoo noita silmäpusseja.”

”Niitä tuskin olisi, jos olisit varoittanut, kuinka pirun raskasta on työskennellä esimiehenä.”

”*Esihenkilönä*”, Sonja pisti väliin etusormi ojossa.

”Ei se olisi niin raskasta, jollet toteuttaisi muiden toiveita oman jaksamisesi kustannuksella”, huomautti Mona. ”Sitä paitsi turhaan sä mua syytät. Mathilda kielsi pelottelemasta sua, kun pelkäsi ettet muuten ota sijaisuutta vastaan.”

”Törkeää tietojen pimittämistä!” julistin ja siemaisin viinilasistani reilun huikan. ”Esihenkilön palkalla ei näitä univelkoja kuitata.”

NAPS. NAPS. NAPS.

Voitonriemuinen mylväisy varasti huomioni. Se kuului viereisestä pöydästä, jossa iltaansa vietti ruutupaitoihin, pitkävartisiin maihareihin ja takaraivolla nököttäviin beanie-pipoihin sonnustautunut kaksikko. Jo toista tuntia he istuivat kumartuneina pyöreän pelilaudan ylle. Käsittämätöntä, miten jotkut halusivat käyttää vapaa-aikansakin kehää kiertäen. Eikö arjen oravanpyörässä muka ollut sitä hupia ihan riittämiin?

Vietimme Kolmen mustikkashoturin pikkulauantaita Las Vegansissa, Kallioon vastikään avatussa kuppilassa, joka mainosti olevansa *trendikäs ja ekologinen nuorten aikuisten kohtaamispaikka*. Lattialla lojui raidallisia räsymattoja, ja sei-niä koristivat abstraktit öljyvärimaalaukset kantakaupungin katumaisemista. Vitriini notkui hulpean lounaan hintai-sista raakakakuista ja vegeleivistä sekä smoothieista, joista olisi väristä päätellen saanut yhdellä hörpyllä koko vuoden vitamiinit. Minä olin valinnut lasillisen luomuviiniä: olihan viinirypälekin hedelmä.

”Nyt se hölmö meni ostamaan jonkun saatanan koliikki-keinin”, Mona voihkaisi ja pamautti kännykän pöytään. Näytössä loisti kuva kapistuksesta, joka muistutti enemmän avaruusalusta kuin lastenhoitotarviketta.

”Tomaksen pesänrakennusvietti on lähtenyt ihan käsistä”, hän jatkoi ja nykäisi teepussiaan niin terävästi, että se irtosi narun päästä. Teelehdet levisivät mustina höytyvinä kuumaan veteen. ”Yhdet rattaat ei kuulemma riitä, eikä pesukonetta voi missään nimessä käyttää hoitopöytänä... Eilen se varasi Torista niin järkyttävän kokoisen sitterin, että meidän pitää myydä sohva, jotta se mahtuu olohuoneeseen.”

Sonja työnsi alahuulensa törrölleen. ”Luopuisin ilomielin vaikka sängystä, jos meilläkin olisi tarvetta sitterille”, hän muistutti.

Kerrankin Mona meni hiljaiseksi. Hän laski katseensa ja alkoi rapsuttaa kynsistään lohkeillutta mustaa lakkaa. Minäkään en tiennyt mitä sanoa. Olin liian väsynyt ottaakseni kantaa yhteenkään elämää suurempaan kysymykseen.

NAPS. NAPS. NAPS.

Makea löyhkä pöllähti ilmoille, kun Sonja sieppasi lau-kustaan banaanin ja katkaisi sen kannan aggressiivisesti kuin kanan kaulan. Lempeäluontoisesta vegaanista se oli paljon

sanottu. Hän huomasi yllättyneen katseeni juuri kun oli haukkaamaisillaan ensimmäisen palan. Huokaisi sitten ja laski banaanin käsistään.

”Mä olen tosi iloinen teidän molempien puolesta”, hän sanoi väläyttäen alakuloisen hymyn. ”Mutta katsokaa nyt meitä! Mona saa vauvan, Luna sai ylennyksen, ja mitä mä olen saanut?”

”Jos tuosta äänensävyistä voi jotain päätellä, niin peräpukamia.”

”Taas uuden *kiitos ein* mun työhakemukseen”, Sonja jatkoi Monan letkautuksesta piittaamatta, ”yhteen niistä kymmenistä, jotka olen lähettänyt valmistumiseni jälkeen.”

Nauttisit vapaudestasi, kun vielä voit! teki mieleni huutaa. Sen sijaan myhähdin niin myötätuntoisesti kuin kykenin ja työnsin lasini Sonjan ulottuville. Punaviinin kitkerä haju sai hänet nyrpistämään nenäänsä.

”Mitä jos perustaisit oman toiminimen ja avaisit vastaanoton Kahvilaan?” ehdotin tunnelmaa keventääkseni. ”Et usko, kuinka paljon meidän asiakkailla on vihanhallintaongelmia... Tekisit mulle palveluksen, jos voisin ohjata jonon suoraan tiskiltä takahuoneeseen.”

Sonja naurahti kuivakasti ja pyöritteli kartonkipilliä smoothielasissaan. ”Onko sulla nälkä?” hän kysyi, kun huomasi Monan silmäilevän pöydälle unohtunutta hedelmää.

”Kai sen voi niinkin ilmaista”, Mona vastasi ja taputteli Mötley Crüe -paidan alla kohoavaa vatsakumpuaan. ”Mitä pidemmälle raskaus etenee, sitä kiimaisempi mä olen”, hän sanoi ja nyökkäsi kohti tummatäpläistä banaania. ”Arvaatte varmaan, mitä tuostakin tulee mieleen?”

Sonja nosti kätensä torjuvasti ilmaan. ”En todellakaan halua tietää.”

”Käyrä penis.”

”Voi juma, mähän sanoin, etten halua tietää!”

Kohotin banaanin ikkunan valoon ja naputin mietteliäänä leukaani. ”Muodosta en olisi kovin huolissani, mutta väri on aika epäeroottinen.”

”Ihan sama! Mä olen niin kiimainen, etten välitä, vaikka se olisi vihreä.”

”Lakkaa jo hokemasta sitä sanaa”, Sonja suhahti hampaidensa välistä ja nytkäytti päätään kohti viereistä pöytää, jossa muovikuvun napsutus oli äkisti tauonnut.

”Tarkoitatko sanaa *kiimainen*?” Mona kailotti Sonjan häveliäisyydestä tympääntyneenä. ”Olisiko nymfomaani sitten parempi? Sekään ei olisi liioiteltua, jos sama meno jatkuu. Viime yönä näin unta, jossa –”

”Mitä sun rakkauselämään kuuluu, Luna?” Sonja keskeytti.

”Tosiaan, miten ne Tinder-treffit meni?” Monakin uteli ja sieppasi banaanin kädestäni. ”Et laittanut viestiä, vaikka lupasit.”

”Eipä niistä jäänyt paljon kerrottavaa.”

”Miksei?”

”Se tyyppi oli tosi omituinen.”

”Niinkö?” Mona innostui. ”Millä tavalla omituinen?”

”Äh, kyllä te tiedätte! Käyttää korvaläppiä, syö lounaaksi kylmiä pinaattilättyjä, valitsee kylppäriinsä suihkuverhon, jossa on vaaleanpunaisia flamingoja...”

Mona ja Sonja vaihtoivat paljonpuhuvan katseen.

”Mitä?” kivahtadin.

”Kuuntele nyt itseäsi, pelkkiä tekosyitä tekosyiden perään”, Mona sanoi. Hän haukkasi banaania ja nojautui posket pullottaen tuolinsa selkämykseen. ”Sä olet haikaillut Mikaelin perään jo puoli vuotta. Eikö olisi aika päästää irti ja jatkaa elämää?”

Sonja äkkäsi tyrmistyneen katseeni. ”Mona yrittää vain sanoa, ettet voi odottaa loputtomiin”, hän totesi ja kurkotti

koskettamaan käsivarttani. ”Ehkä sun tosiaan kannattaisi jo antaa jollekulle toiselle mahdollisuus... Siis ihan oikea mahdollisuus, jottet hukkaa aikaasi odottamalla.”

”Niinpä niin! Haluatte vain kokea sinkkuelämää mun kautta”, sanoin tempaisten käteni Sonjan ulottumattomiin. ”Mutta en mä ole mikään saamarin Samantha! Mä olen Carrie, ja Mikael on mun Mr. Big – en voi unohtaa sitä, vaikka haluaisin.”

”Anna mun kaikki kestää”, Mona murahti ja nyhti turhautuneena lyhyttä tukkaansa. ”Onko Mikaelista edes kuulunut mitään sen tyhjänpäiväisen postikortin jälkeen?”

Pudistin vastahakoisesti päätäni.

Siitä oli jo kaksi kuukautta, kun tervehdys Nepalista oli kilahtanut postiluukustani keskellä harmainta helmikuuta. Sen jälkeen ei ollut kulunut päivääkään ilman, että olisin aamukahvia juodessani hakenut kortin jääkaapin ovesta lukeakseni sitä, nuuhkiakseni sitä, sivelläkseni sormillani Mikaelin raapustamia kirjaimia... Huhtikuuhun mennessä osasin tavata kortin sanasta sanaan vaikka unissani.

Terveiset Kathmandusta. Lämpöä riittää, ruoka on tulista ja ihmiset ovat aurinkoisempia kuin tähti itse. Margit kertoi, että kävit kylässä... Älä huoli, Luna, mä en ole pitkävihaista sorttia. Jutellaan lisää, kun palaan! Carpe diem, Mikael.

”Mistä helvetistä sä tiedät, että se on edes elossa?” Mona kysyi ja lätkäisi banaaninkuoret pöydälle. ”Mitä jos se on kidnapattu, eikä ketään ole huvittanut maksaa lunnaita? Tai jos se on pudonnut elefantin selästä, jäänyt pyhän lehmälauman tallomaksi tai...”

”Mikaelin matkablogista tietysti”, keskeytin tympääntyneenä ja kulautin viinilasini tyhjäksi. ”Sinne se ehtii kirjoitella vaikka joka viikko, kun taas mulle...”

Sanani hukkuivat tuolinjalkojen kirskuntaan. Sivusilmällä

näin, kuinka toinen naapuripöydän miehistä nousi seisomaan. Hän pyyhkäisi kämmenensä ruutupaidan helmaan, nosti sinapinkeltaisen ketturepun olalleen ja lähti sitten kävelemään kohti meidän pöytäämme.

”Morjens, muikkelit”, tunkeilija tervehti ja väisti Sonjan yllättyneen katseen. Kahukseni huomasin, että miehen vihreät silmät porautuivat suoraan minuun. ”Mä olen Teppo.”

Nyökkäsin kiusaantuneena ja siemaisin viiniä tyhjistä lasista.

”Sun nimi on varmaan Bella, kun olet tuollainen kaunotar”, Teppo sanoi ja iski kömpelösti silmää.

Tuntui kuin kylmä vesinoro olisi valunut selkääni pitkin.

”Tai ehkä sittenkin Aamu”, Mona ehdotti naurua pidätellen, ”sillä sun posket hehkuvat kuin nouseva aurinko.”

”Oliko sulla jotain asiaa, Teppo?” kysyin.

Viinilasini viereen laskeutui ruttuinen kuitti. Sen alareunaan oli sutaistu *Sanatepon* Instagram-tili ja puhelinnumero.

”Siltä varalta, että haluat tulla tsekkaamaan mun suihkuverhon”, hän sanoi. ”Lupaan tarjota jotain pinaattilättyjä herkumpaa, enkä taatusti pukeudu korvaläppiin – *tai mihinkään*.”

Uskalsin nostaa katseeni vasta, kun Teppo pyyhkäisi ohitseni kohti ulko-ovea. Mona räkätti ja paukutti pöytää kämmenellään, ja jopa Sonjan suupieli nyki kuin elohiiren kourissa.

”Ymmärrätkö nyt?” suahdin ja rutistin kuitenkin nyrkkiini. ”Kyllä mun on paras vain odottaa.”

Todellinen tulikoe

Aurinko kellui uneliaana punatiilisten katonharjojen yllä, kun tallustelin Las Vegansista kohti kotikulmia. En voinut kuin ihmetellä, missä välissä kalenteri oli taas kääntynyt koko matkan loskakuukausista kevääseen. Yhtäkkiä terassit oli avattu, talvisaappaat vaihdettu tennareihin ja kaupunkipyörät kiikutettu takaisin katukuvaan. Arki oli kiskonut aikaa kuin pulkannarua, pysähtymättä edes katsomaan oliko kyydissä ketään.

Piritorin laidalla päivysti poliisiauto. Suoristin vaistomaisesti ryhtiäni ja kelasin läpi kaikki tämänpäiväiset rötökseni: sekajäteastiaan humpsauttamani biojätepussin, päin punaisia kiihdyttämäni juoksuaskeleet ja Kahvilan pöydästä löytämäni euron, jonka olin sujauttanut tippikulhon sijaan omaan taskuuni. Lisäksi olin myynyt aamun ensimmäiselle asiakkaalle edellispäiväisen korvapuustin ja töräyttänyt lounastauolla eväsrasiaani Yusufin viimeiset ketsupit. Pahinta oli kuitenkin se, kuinka piittaamattomasti olin tänä iltana suhtautunut ystäväieni murheisiin.

Siitä jos jostain olisin ansainnut mojavat sakot.

Mutta eivät poliisit minusta piitanneet. He keskittyivät tarkkailemaan kahta Ässän kulmalla norkoilevaa laitapuolen kulkijaa. Laiha koira täräsi miesten jalkojen juuressa, vinkui ja pälyyli säikkynä ympärilleen. Hihnaa pitelevä lommoposki

taputti sen kylkeä ja kaivoi taskustaan kourallisen ruskeita nappuloita.

”Siinä ne jeparit taas päivystää”, hän sanoi ojentaessaan raksut koiralle. Se hotkaisu ne silmänräpäyksessä niin kuin ei olisi syönyt päiväkausiin.

”Mokomatkin fariseukset”, murahti toinen mies sätkä huulillaan. ”Olispa hauska nähdä, miten pitkään ne itse pärjäisivät nyysimättä, jos joutuisivat meidän saappaisiin.”

”Jetsulleen! Kun ei keneltäkään tipu lantin lanttia, vaikka miten nätisti pyytäs.”

Koiran haukku seurasi kannoillani, kun kiihdytin kulman taa ja laskeuduin kiviportaata Kinaporinpuistoon. Lehdetömät puut seisoivat puiston reunalla kuin syyttävät keskisormet.

Miten pienistä valitinkaan ja kuinka mitättömissä murheissa piehtaroin öisin. Minulla sentään oli oma koti (jos pikkuriikkistä vuokraloukkua saattoi kodiksi kutsua), vakkarityö (vaikka se oli Monan lähdettyä menettänyt kaiken hohtonsa) ja säännölliset kuukausitulot (jotka hädin tuskin riittivät pakollisiin menoihin, puhumattakaan viikonloppu-Hesarista tai kotimaisista luomutuotteista). Perusasiat olivat kunnossa, minulle todella kuului *ihan hyvää*.

Ja silti tuntui kuin elämästäni olisi puuttunut jotakin.

Raskas ulko-ovi kumahti kiinni selkäni takana ja kätki rappukäytävän säkkipimeään. Hapuilin seinää, kunnes löysin lämpöpatterin päältä valokatkaisimen. Kattolamppujen välkähdellessä hahmotin portaikon alimmilla askelmilla jotakin outoa – tumman mötikän, joka ei taatusti ollut siinä vielä aamulla töihin lähtiessäni. Varmaankin rullalle käärittymatto, arvelin silmiäni siristellen, tai ehkä jätessäkki matkalla roskakatokseen. Vai saattoiko olla, että yksi Kallion asunnottomista oli löytänyt rappukäytävästä lämpimän yösiman?

Viimein lamput lakkasivat räpsimästä ja kirkas valo tulvahti käytävään.

Pelko humautti lävitsemiä. Röpäytin silmiäni vielä kerran, mutta totta se oli: portaikossa retkotti naapurini Rönkkönen.

Äkkiä pakoon.

Käännyin kannoillani ja tartuin rivakasti ovenkahvaan. Lukkoa hapuillessani aloin kuitenkin epäröidä, sillä mitä jos karkumatkani tallentuisi todisteeksi valvontakameraan? Pian saisin syytteen heitteillejätöstä ja kutsun käräjille. *Voi luoja.* Olisi viisainta käyttäytyä kuin en olisi nähnyt rappukäytävässä mitään erikoista.

En vilkaissut enää portaikkoon päinkään, vaan kävelin käsi ojossa tilaamaan hissin. Se lähti valumaan kohti pohjakerrosta väijäämättä kuin tiimalasin hiekka. Siinä samassa syyllisyys kouraisi vatsaani.

Mitä jos olin Rönkkösen viimeinen toivo?

Vedin syvään henkeä ja komensin itseäni rauhoittumaan. Todennäköisesti Rönkkönen oli ollut vain viettämässä railakasta pikkulauantaita ja sammunut loppusuoralla. Kellepä niin ei olisi käynyt kerran elämässä.

Toisaalta oli miltei mahdotonta kuvitella Rönkkönen kumoamaan tuoppeja Ravintola Kurvittareen. Entä jos hän olikin tukehtunut eukalyptuspastilliin? Tai hakenut iltapalaa viereisestä kapakasta ja saanut Sienimestarin pitsaansa jotakin aivan muuta kuin kantarelleja?

Herranjestas.

Yritin huutaa apua, mutta joko sana takertui kurkkuuni tai sitten ääneni ei kantanut riittävän pitkälle. Hissin ovet jyrähtivät kutsuvasti sivuun. Kiskoin repun taskut auki, käänsin sen ylösalaisin ja ravistin sisällön lattialle.

Viimein kaikki kuntosalilla hikoilemani tunnukset osoittivat todellisen hyötynsä: sain kannateltua veltona retkottavan

Rönkkösen päätä sylissäni, kun hilasin hänet alatasanteelle. Ravistelin naapuriani varovasti olkapäistä ja toistelin ääni väristen hänen nimeään. Kallistin leukaa ja kumarruin lähemmäs. Partakarvat näyttivät värähtelevän miehen hengityksen tahtiin.

Pikkukivet pistelivät polviani, kun konttasin takaisin repuni luo. Kiskoin kaikki taskut auki, käänsin repun ylösalaisin ja ravistin koko omaisuuteni pitkin lattiaa. Kännykän näyttö oli pimeänä. Valo ei syttynyt, vaikka painoin virtapainiketta peukalonkynsi valkoisena, eikä vielä sittenkään, kun kopautin kännykän kulman terävästi patteriin. Hyödytön kapistus oli imenyt akun tyhjäksi kuin pillillä ryystäen.

Seuraavasta kerroksesta kuului lukon loksahdus. Sitten ovi paukahti kiinni ja askeleet etenivät portaiden yläpäähän. Kiivas henkäys sivalsi ilmaa.

”Soita ambulanssi!” parkaisin kompuroidessani takaisin Rönkkösen luo. Nostin hänen velton käsivartensa rinnan päälle ja vedin toisen jalan koukkuun. Se lähti valumaan kohti lattiaa kuin kuollut ankerias, mutta sain kuin sainkin käännettyä miehen kylkiasentoon.

Lenkkareiden kumipohjat vinkuivat lattialla, avainnippu kilisi ja metalli pyörähti lukossa.

”PENA, SOITA AMBULANSSI, TÄÄLLÄ ON TAJUTON MIES!” Edes naapurin desibelit eivät saaneet Rönkköstä heräämään. ”Kuulitsä, Pena? Soita yks yks kaks!”

Joko Pena soitti tai sitten kimakka huuto kantautui Käpylän pelastusasemalle saakka, sillä pienen ikuisuuden jälkeen rappukäytävään kantautui sireenien ujellus. Pena pyyhkäisi ohitseni aamutossuissaan ja kiirehti pihalle päivystämään.

Ensihoitajat nostivat tajuttoman Rönkkösen vitkastelematta paareille ja kärräsivät hänet kadulla odottavaan ambulanssiin. Pena huomasi vielä kynnyksmatolla Rönkkösen

omaisuutta ja lähti toimittamaan sitä tärkeänä kolmikon perään. Kolea henkäys puhalsi kasvoilleni sulkeutuvan oven raosta.

Reppua pakatessani löysin portaiden juurelta tutun kalastajanhatun. Rönkkönen käytti sitä ympäri vuoden niin kuin olisi syntynyt se päässään. *Onko tämä ennusmerkki hänen kohtalostaan?* ajattelin sävähtäen. Survaisin hatun reppuuni yhtä päättäväisesti kuin halusin työntää typerän taikauskon mielestäni.

Hissin peilistä minua katsoivat kalmankalpeat kasvot. Ripsiväri oli varissut poskille, silmät kiiluivat vetisinä ja hiussuortuvat olivat liimautuneet hikisinä ohimoille. *Mikä päivä!* puuskahdin mielessäni ja maleksin avaimia etsien kotiovelle. Väsymykseni oli sitä luokkaa, että pelkkä ajatus hampaiden harjaamisesta sai minut vaikeroimaan. Mieluiten olisin rojahtanut suoraa päätä sänkyyn – vaikka toisaalta mitä nopeammin nukahtaisin, sitä pikemmin koittaisi uusi aamuvuoro Kahvilassa.

Tätäkö oli aikuisuus, pelkkää selviytymistä kriisistä toiseen?

Kahvilan catwalk

Aurinko oli vasta nousemassa, kun kiiruhdin tuttua reittiä kohti Sörnäisten ratikkapysäkkiä. Lokit väijyivät jo valppaina Piritorin laidalla ja valmistautuivat noutopöytään, jonka *on-the-go*-aamiaisia hotkivat työmatkalaiset niille tarjoilivat. Terävät nokat nytkähtelivät puolelta toiselle ja mustat silmät kiiluivat nälkäisinä. Pian selviäisi, kuka onnistuisi tänä aamuna nappaamaan torin mehevimmän aamiaissämpylän ja kuka rapeimman kroissantin.

Kulman takaa kantautuva tasainen kirkkunta kertoi kyytini lähestyvän. Kiihdytin askeleeni juoksuun, mutta ihmiset hortoilivat edessäni kuin unissakävelijät. Vaati todellista ketteryyttä puikkelehtia heidän lomitseeseen suojatielle, loikata yli pysäkillä kellistetyn sähköpotkulaudan ja sukeltaa viime tipassa sisään ratikan ovien välistä. *Torkuttaminen loppui nyt*, vannoin mielessäni (kuten aina arki-aamuisin) ja lysähdin takapenkkiin istumaan.

Hämeentien jokapäiväiset maisemat lipuivat ikkunan takana yhtä mitäänsanomattomina kuin etusormeni alla kelautuva Instagramin kuvakavalkadi. Pian silmäluomeni alkoivat lupsahdella ja tunsin vajoavani lämpimään pöhnään unen rajamaille. *Tietysti, nyt minua sitten väsytti*. Edelliset kolme yötä olin pyörinyt lakanoissani nukkuen hädin tuskin silmäystätäkään.

Unettomuuden syynä oli tietysti Rönkkönen. Hämärän laskeuduttua aloin tahtomattanikin miettiä, olisinko hänet löytäessäni voinut tehdä jotakin toisin. Mitä jos jahkailuni oli maksanut ratkaisevat sekunnit? Tai jos olin huomaamattani kumauttanut Rönkkösen pään portaaseen? *Voi helvetti.* Tuskinpa tajutonta ihmistä olisi edes saanut siirrellä omin neuvoin.

”Lopeta!” suhahdin säikähtäneelle kuvajaiselleni ja ravistin kummitukset mielestäni. En sentään ollut luikkinut karkuun kuin pahainen kakara. Olin tehnyt parhaani, ja sen täytyi riittää. Rönkkönen varmasti palaisi pian kotiin.

Hyppäsin ratikasta Kruununhaassa, missä kadut vasta verkkaisesti heräilivät uuteen päivään. Aamuurinko maalasi kerrostalojen seinät lämpimillä väreillä ja sai majesteettisena kohoavan Säätytalon marmoripylväät hohkamaan kultaisina. Lehmuksen varjossa nököttävä puistonpenkki veti minua puoleensa magneetin lailla. Haaveilin, miten istahtaisin alas ja ottaisin repusta kierrevihkoni. Avaisin uuden aukeaman ja antaisin tarinoissani seikkailevan Naudan viedä minut mielikuvitusmatkalle 1800-luvun Helsinkiin.

Mutta kello nakutti kohti Kahvilan avaamisaikaa, eikä uusi tittelini jättänyt minuuttiakaan myöhästymisen varaa. Haaveilu sai luvan odottaa. Nurkan takaa hyökkäävä merituuli pullisti anorakkini helman, kun jätin Säätytalon taakseni ja kuljin puolijuoksua korttelin matkan Kahvilaan.

Raskas ulko-ovi sulkeutui tussahtaen takanani. Napsautin valot takahuoneeseen, riisuin takkini ja potkaisin Converset kenkätelineeseen. Ylemmällä tasolla oli jo kiiltohahkaiset nilkkurit ja kärjistään kulahtaneet tennarit. Niiden pohjista oli varissut hiekkaa ja pikkukiviä pitkin lattiaa, jonka olin vasta eilen imuroinut.

Tyypillistä. Mitä enemmän tehtäviä ruksasin to-do-listaltani, sitä pidemmäksi sen häntä venyi. Viime aikoina oli tuntunut siltä, että työkaverit jättivät asioita hoitamatta vain minun kiusakseni. Laskin hitaasti kolmeen, vedin syvään henkeä ja sain raivokkaan yskänpuuskan, kun ilmassa seisova partaveden löyhkä hyökkäsi nenääni. Seinälle teipattu työvuorolista todisti epäilykseni oikeaksi.

”Saamarin Viljo!”

Tiimin kyltymätön bilehile oli taas lähtenyt iltavuorosta suoraan Helsingin yöhön ja jättänyt jälkeensä totaalisen kaaoksen. Vielä pari kuukautta sitten olin kuittaillut hyväntahtoisesti *Viljon villeistä viikarivuosista*, mutta enää en voinut katsoa hänen leväperäisyyttään läpi sormien. Kaikki mitä Kahvilassa tapahtui, oli nyt minun vastuullani.

Siltä se ainakin tuntui. Välillä mietin, mahtoiko Mathilda edes muistaa oman yrityksensä nimeä. Rakkaus oli sokaissut vannoutuneen kaupunkilaisnaisen kuin Corollan konepellistä heijastuva aurinko ja saanut hänet muuttamaan kanatarhan emännäksi Iittiin. Sen jälkeen Mathilda oli antanut itsestään elonmerkkejä vain neljän viikon välein, kun oli aika tehdä inventaario ja laskea kuukauden myyntikate.

Työvaatteet löytyivät sieltä, minne olin ne edellisen vuoroni päätteeksi survaissut, lokerikon pohjalta yhtenä kahvintuoksuisena myyttynä. Mustan essun etumukseen oli painettu Kahvilan logo, joka oli yhtä koruton kuin paikan nimikin. Lisäksi asuun kuuluivat ergonomiset sandaalit ja pienellä propellilla varustettu lippalakki, *hauska lisä*, jonka Mona oli sattumoisin keksinyt juuri ennen äitiyslomaansa. Mathildakin oli innostunut ajatuksesta, liian hyväuskoisena tunnistaakseen kettuilua edes silloin kun se tuijotti häntä silmästä silmään.

Kiskaisin kammasta tupon ruskeita suortuvia, pyöräytin hiukset poninhännälle ja levitin huuliini paksun kerroksen

punaa. Peiliin oli taas ilmestynyt ripsiväritahroja. Yritin olla piittaamatta niistä, kun virittäydyin zen-tilaan, vedin hartiat taakse ja käänsin suupieleni lempeään hymyyn.

”Olen fiksu, olen kaunis, minä riitän”, toistelin ääneen ja tapitin peilikuvaani suoraan silmiin. Mantra oli peräisin vastikään naapuriini muuttaneen tubetähden IVA-videolta – itsevarmuuden ABC –, joka oli saavuttanut muutamassa päivässä myrskyisän suosion. Nyt Cindy-Ellan nimi oli kaikkien huulilla ja Cindy-Ellan huulet hehkuivat kuumimpien viihdelehtien lööpeissä. Joka kerta kun Cindy-Ella tuli puheeksi, muistin kertoa, että hän oli minun seinänaapurini ja että kerran hän oli jopa käynyt luonani kylässä. (Sen jätin kertomatta, että hän oli tullut vain lainaamaan hiuslakkaa ja seisonut koko vierailunsa ajan kynnyksmatolla.)

Salaa haaveilin, että Cindy-Ella vielä jonain päivänä näkisi minussa piilevän tähtipotentiaalin ja pyytäisi minut vieraaksi YouTube-kanavalleen. Minä olisin tietysti ensin vastustelewinani, mutta suostuisin lopulta – sillä ehdolla, että saisin esiintyä videolla omana itsenäni, ilman pynttämistä ja puunaamista ja merkkibrändejä. Luontainen karismani hurmaisi katsojat kertarysäyksellä. *Minusta tulisi vuoden somesensaatio!* Hauskimmat sutkautukseni jaettaisiin Jodeliin, toimittajat haluaisivat kuulla mielipiteeni ajankohtaisaiheisiin ja räikeän punaisista huulistani kehkeytyisi kesän muotivillitys. Ennen pitkää Instagramini DM täyttyisi viestipyynnöistä, joissa seuraajat vaatisivat minua perustamaan oman YouTube-kanavan, eikä minulla lopulta olisi muuta vaihtoehtoa kuin soittaa Mathildalle, irtisanoutua Kahvilasta ja singahtaa somemaailman pyörteisiin.

”Olen fiksu, olen kaunis, minä riitän.”

Mantran hokeminen tuntui edelleen vähän typerältä, mutta uskoin vakaasti, että se teki alitajunnassani taikojaan.

Suhtauduin jopa leukaani kohonneisiin näppyloihiin paljon myönteisemmin kuin ennen: kevätaurinko sai ihonikin kukkimaan.

Käänsin uunin kahteensataan, nostin pellin apupöydälle ja laitoin sen päälle leivinpaperin. Pirulainen kierähti takaisin rullalle sillä sekunnilla kun irrotin otteeni sen kulmasta. Suoristin paperin hampaitani kiristellen ja tällä kertaa jätin toisen käden painoksi sen päälle, kun kurkotin avaamaan pakastearkun. Jokin lähti liukumaan pitkin kantta ja valahti lattialle.

Revityt pillifarkut, oivalsin nostaessani pölyisen mytyn pakastearkun takaa. Näin sieluni silmin, miten Viljo ravasi ympäri takahuonetta sovitellessaan kevätkauden villeimpiä asukokonaisuuksia, toisessa kädessä avattu partavesipullo ja toisessa *Voguen* uusin numero.

Takahuoneen catwalk oli ilmeisesti käynyt Viljon egolle liian ahtaaksi, sillä salin puolelle siirtyessäni löysin juoma-kaapin ovenrivasta t-paidan. Tuolit olivat levällään, tiski-altaassa lojui kaksi likaista kuppia ja kahvinkeittimessä nökötti nuhjaantunut suodatinpussi. Kyljellään pötköttävä roskis oli oksentanut ruttuisia kuitteja pitkin lattiaa.

En tiedä, poreiliko rinnassani aamun kolmas kahvikupilinen vai raivo, kun säntäilin siivoilemassa Viljon sotkuja. Miksei se hunsvotti ymmärtänyt, kuinka ikävään välikäteen jouduin hänen takiaan? En minä halunnut olla nipottava esihenkilö, jonka edessä hymyiltiin maireasti mutta jonka selän takana juoruiltiin silmiä pyöritellen. Halusin olla reilu ja rempseä työkaveri, jolle keitettiin kahvit valmiiksi ja jota toivottiin seuraksi perjantain iltavuoroon. Kahden roolin yhdistäminen alkoi kuitenkin osoittautua yhtä mahdottomaksi kuin viini-illan ja virkeän aamun.

Ovi avautui helähtäen, kun ensimmäiset asiakkaat astuivat sisään. Tervehdin tuttua pariskuntaa, joka oli kuulemma

käynyt Kahvilassa jo silloin, kun tarjolla oli ollut pelkkää perussumppia ja seinälle oli naulattu wifi-salasanan sijaan valintakiekolla varustettu kolikkopuhelin. Tapansa mukaan Paavo noukki lehtitelineestä päivän Hesarin ja kiiruhti varamaan pariskunnan vakiopöydän ikkunan vierestä. Sillä välin Irmeli seisahtui ovensuuhun, laittoi nahkahansikkaat takin-taskuun ja pyyhkäisi nenäänsä nimikoidulla kangasliinalla.

”Laitetaanko ne tavalliset?” kysyin kun hän lähestyi kassaa. Irmeli nyökkäsi tyytyväisenä ja osoitti sitruuna-marenki-tartelettia kakkuvitriinin ylähyllyllä.

”Ja lauantain kunniaksi yksi torttu, puolitetuna kahdelle lauta—AAAH!”

Irmeli horjahti taaksepäin ja vispasi käsivarsillaan villisti ilmaa. Yritin ojentaa käteni tiskin yli, mutta se kieltäytyi totelemasta, roikkui vain kylkeäni vasten kuin uitettu lapanen.

Aika tuntui pysähtyvän. Kuvittelin, miten Irmeli kaatuisi, murtaisi lonkkansa ja haastaisi Kahvilan oikeuteen. Näin jo mielessäni Mathildan pettyneen katseen. Kuulin tuomarin nuijan iskun ja vankilan käytävillä kahisevat haalarit.

Mutta Irmeli oli ikäisekseen yllättävän vetreä ja onnistui nappaamaan viime hetkellä kiinni vitriinin reunasta. ”Miten minä tuolla tavalla”, hän päivitteli rintaansa puristaen. Katsoi sitten jalkoihinsa ja kumartui poimimaan lattialta jotakin.

Irmelin etusormen ja peukalon välissä roikkui ruttuinen riepu, joka oli kuvioitu paistetuilla kananmunilla. ”Sukka”, hän oivalsi samalla hetkellä kuin minäkin, nyrpisti sitten nenäänsä ja ojensi rievun tiskin yli.

”Onpa omituista!” sanoin naurahtaen ja tartuin sukkaan pihtiotteella. ”Mainitsinko jo, että marenkitarteletti kuuluu tänään americanojen hintaan?”

Irtoaako tässä pelissä voittoja?

Ikäkriisissä piehtaroiwa Luna kiittää katastrofista toiseen: vastuullinen pesti kahvilan pomona uuvuttaa, orastava romanssi nuupahtaa ja ikävuosiakin kertyy taas yksi liikaa. Tätäkö on aikuisuus? Yllättäen pulmaan tarjoaa ratkaisua mystinen Elämänpeli.

Onko kyseessä ystävien typerä tempaus vai Amorin kaivattu tervehdys? Romanttisen jättipotin toivossa Luna ottaa haasteen vastaan – ja huomaa hypäävänsä oman elämänsä mustaakin mustempiin aukkoihin.

Elämänpeli kuvaa hersyvän hauskesti *Luna 2.0*:sta tutun nuoren naisen selviytymistä self helpin, lemmeleikkien ja hapuilevien haaveiden sokkelossa.

9 789520 440077

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4007-7